

HENDRIK
LAMBERTUS

KREV
DVOJCAT

BITVA
TRPASLÍKŮ

FANTASY

KREV DVOJČAT:
BITVA TRPASLÍKŮ

Copyright © 2019 by Bastei Lübbe AG, Köln

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.

Translation © Anna Marie Halasová, 2020

Cover © Guter Punkt, Munich, 2020

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2020

ISBN 978-80-277-0671-6 (pdf)

Hendrik Lambertus

KREV DVOJČAT: BITVA TRPASLÍKŮ

F**B****S**

PROLOG

Bůh ucítil bolest. Poprvé ve své věčné, nesmrtelné existenci pocítil bodavou, sžíravou bolest. Cítil trýznivě vše, od neklidného bušení v hlavě až po mučivé pálení chodidel.

Teprve v příštím okamžiku si uvědomil strašlivý důsledek toho pocitu. Má *tělo*. Pevné tělo z masa a kostí. Tělo, které je smrtelné!

Pohlédl na ruce a pohnul prsty. Byly tu proto, aby něco uchopily. Začal si spěšně ohmatávat paže, břicho i hrudník. Nahmatal rysy obličje a sáhl si rukou do vlasů.

Pouhá hmota. Pomíjivé tělo. Cítil, jak se tělesná schránka rozpadá. Každé nadechnutí ho přibližuje konci, od nějž ho dělí už jen několik desetiletí.

Vzmáhaly se v něm další nové pocity: bezmoc, zranitelnost, strach.

Bůh se bezvládně opřel o zeď jakéhosi domu. Vedle něj se kolem sudu s dešťovou vodou mihly krysy, na kluzké zemi nevábne uličky se válely odpadky. Začal se dusit zápachem.

Zasténal a zavřel víčka, před duchovním zrakem se mu míhaly obrazy jako ohnivé jiskry. Uviděl strašlivé kopí se čtyřmi hroty, jak mu míří na hrud', a slyšel řinkot těžkých řetězů ukovaných tak, aby držely navždy.

Sok na něm triumfálně spočinul pohledem. Ten sok, který jej svrhl. Smrtelný sok, jenž teď sedí na jeho věčném trůně.

Poražený vzteky zařval. Vlíl do toho výkřiku veškerou sílu svého přiškrceného dechu. Byl to ohavný, neartikulovaný zvuk, hodný umírajícího. Zatnul pěsti a sbíral síly, soustředil se na to, aby setřásl protivníkovu tělo a dostal se zpět do svého trůnního sálu, do místa předků. Nic se nedělo. Stále tu ležel jen jako hromádka masa, krve a chorobných zárodků v jakési špinavé uličce mezi zdmi sešlých domů.

Otevřel tedy doširoka oči a pokusil se jimi proniknout světy kolem sebe, překlenout pohledem veškeré stvoření a být všudypřítomný, oproštěný od všeho kolem. Nespatřil však nic jiného než drobící se omítku na zdi naproti. Hranice jeho těla byly hranicemi jeho sama. Tentokrát to nebyla žádná hra.

Do zemí smrtelníků už sestoupil víckrát a tělo na sebe brával jako převlek božského bytí. Vždy to bylo bezvadné tělo, jehož dokonalost naznačovala pravou přirozenost. Omezené možnosti smrtelníků bývaly milým zpestřením v protikladu k vážnosti jeho věčných úkolů.

V takovém těle ji potkal.

Její podoba mu vytanula na mysli jakoby sama od sebe. Užíval si její smrtelnost. Propůjčovala modři jejích očí ten zvláštní půvab: jako vůně květiny, která záhy uvadne. Šeptal jí tak hezké pošetilosti, když se před ní zjevil v obzvláště přitažlivém těle. Teď byl jako ona. Stejně bezmocný. Stejně smrtelný.

Ona byla příčinou jeho pádu.

Poražený bůh ze sebe vydal strašlivý výkřik, který byl snad smíchem, snad sténáním nebo možná něčím úplně jiným. Klesl na kolena.

„He, koho to tu má-máme?“

Zaslechl drsný hlas. Uličkou se k němu blížil jakýsi člověk. Byl špinavý, čpěl potem a ještě čímsi dalším. Jeho zarostlý obličej se široce šklebil. Pahýl jeho levé paže končil loktem, v pravé ruce držel koženou hadičku od polní lahve. Na vratkých nohou se dopotácel k ležícímu. Ten nemohl odtrhnout pohled od pahýlu mužovy ruky. Smrtelníci jsou tak zranitelní. Ten člověk musel přijít o ruku v jedné z bezpočtu lidských válek.

Vzdmula se v něm temná předtucha. Ocel třeskne o ocel, čepele se boří do masa, města křičí ve sžírajícím ohni. Řád světa zanikne ve válce, jelikož zanikl řád boží. Protože teď na božím trůně sedí smrtelník.

Smrtelník, který chtěl všechno.

„Zdáš se být ještě zničenější než já,“ blábolil vousáč ztěžklým jazykem a ležícího zmátlo, že slyší jeho hlas pouze ušima. Byl uvyklý

tomu, že k němu promlouvala srdce smrtelníků, zatímco jim hleděl přímo do duše. Tomuto muži mohl pohlédnout jen do tváře. Byl to přítel? Byl to nepřítel?

„Tadyhle si lokni,“ zabručel vousáč. „Budeš to potřebovat.“

Ležící sáhl mechanicky po lahvi a přiložil si otvor k ústům. V hrdle ucítil ostré pálení, které ho na chvílku připravilo o dech. Rozkašlal se. Pak se dostavila příjemně měkká mlha, a ta zakalila hrůznost obrazů. Ještě jednou si lokl, zatímco ho při tom cizinec s úšklebkem sledoval.

„Tak co,“ pravil muž a vzal si polní lahev zpátky.

Padlý bůh se zaposlouchal do vlastního nitra. Jeho konečné tělo prahlo po zapomnění, po útěku do okamžiku, do tady a teď. Jeho nesnesitelná pomíjivost se tím trochu zmírnila. Cítil, jak vzpomínka slábne. Rživý trůn, věčná pouta, jeho božský pohled, který daleko přesahoval všechna stvoření, to vše se změnilo v sen, z něhož se teď pomalu probouzel.

První kapitola

TOKROND, ŘÍŠE PEVNOSTÍ ŽELEZNÝCH TRPASLÍKŮ VNĚJŠÍ JESKYNĚ

Království trpaslíků byla zavrtána hluboko do nitra hor. Celé generace mistrných stavitelů zakládaly nové a nové stoly a dómy, šachty a schodiště vedoucí do hlubin, obranné pevnosti a spletité průchody. Bezpočet kameníků vyzdobilo stěny štol tabulkami s runami, dómy opatřili ponurými sochami stráží a z každého sloupu vytvořili umělecké dílo, jehož detaily se bylo možno kochat celé hodiny.

Avšak umělecká dovednost trpaslíků nebyla ničím proti nádheře, kterou propůjčil božský kovář Dwardarin jeskyním, které vznikly ve skalách přirozeně. Byly tu celé lesy z krápníků, stěny ze sintru, které se blyštěly jako zkamenělé bílé vodopády, a křišťálové útvary hrající všemi duhovými barvami. Mnohdy se jeskyně klenuly jako kopule katedrál, jindy bylo třeba prodírat se úzkými průchody, aby se pak návštěvník ocitl na břehu podzemního jezera, v němž se to hemžilo lednými tvory.

Když Gorin pochodoval s ostatními trpaslíky strážního oddílu vnějšími jeskyněmi Tokrondu, rozhlížel se pátravě kolem sebe. Občas se krátce zastavil, aby si lépe prohlédl některý obzvláště krásný krápník, přičemž si zamyšleně hladil spletený vous. Nebyli ale na výletě, proto se vždycky přinutil k pohybu, aby nezaostával za ostatními.

Kroužkové pláště trpaslíků chřestily do taktu jejich těžkých kroků, tu a tam se ozvalo cinknutí, když válečná sekyra nebo kladívko zazvonily o výzbroj. Děláme příliš hluku, pomyslel si popuzeně Gorin, jenž byl spokojen jen tehdy, když v jeskyních vládlo posvátné ticho.

Ve vnějších jeskyních se pohyboval jen výjimečně. Jelikož pracoval jako runotepec, zdržoval se většinou ve vnitřních dómech, a proto se

jen zřídka dostal do světa krápníků a křišťálu. Avšak všichni trpaslíci z Tokrondu měli stejnou povinnost střídat se na stráži hranic svého království a dnes bylo na runotepcích, aby se zařadili mezi strážní oddíly.

Stejně jako ostatní trpaslíci byl i Gorin vycvičen v boji s válečnou sekýrou a byl zvyklý nosit těžkou výstroj z kovových kroužků, i když ani jedno nebylo jeho silnou stránkou. Pro strážní občůzku si zapletl do plavého vousu železné prsteny, aby působil bojovněji. Jeho sestra Galdra se tomu pošklebovala, když se tak objevil ve službě.

Gorin se na ni při pochodu po očku podíval. Sestra patřila k cechu těch, kdo vždy pochodovali v čele strážních oddílů. S batohem, který nosila přes kroužkové brnění, by v případě nouze přežila v jeskyních celé měsíce. Nadto byla ověšená válečnými sekýrami, tomahavky různých tvarů a velikostí, které byly dokonale přizpůsobeny slabým místům nejrozumnějších jeskynních příšer. Tmavě plavé vlasy měla pevně svázané do tlustých praktických copů, tváře pokryté jemným chmýřím, jen na bradě nosila delší ženský vous spletený do dvou škádlivých copů. Když na sobě ucítila Gorinův pohled, povzbudivě se na něj usmála. I když měl přes rameno jen lehký samostříl a u pasu příruční sekýrku, dával mu pochod mnohem víc zabrat než jeho až po zuby ozbrojené sestře.

Oddíl prošel husím pochodem obzvláště úzkou, strmě stoupající chodbou a nyní vstoupil do oblasti jeskyň bludiček. Zde vyrůstaly ze země mnohoramenné křišťály hladké jako sklo, stejné byly i zdi a strop jeskyně, mezi nimiž se mihotala nafialovělá světélka. Mnozí říkali, že tato světla jsou dušičky nebohých trpaslíků, kteří kdysi v jeskyních zabloudili. Gorin věřil spíše tomu, že se jedná o zatracené duchy přírody, kteří mají mezi křišťály svůj domov. Pohled na ně byl rozhodně nesmírně krásný, což bylo v ostrém protikladu k palčivé bolesti, již pociťoval na chodidlech.

„Zastavit, stát, je přestávka na jídlo!“ přikázal konečně Naribran, předák cechu jeskynní občůzky. Byl to holohlavý veterán s dlouhým šedivým vousem, jehož páska přes oko hrdě svědčila o boji s náčelníkem jeskynních trollů.

S pocitem ulehčení a značným supěním se Gorin posadil na skalní výstupek a odložil kuši. Ostatní trpaslíci z jeho oddílu, celkem dvanáct, rovněž klesli k zemi. Byli v jedné z větších jeskyní bludiček, v jejímž středu stál mohutný křišťálový útvar, kolem něhož tančilo obzvláště velké množství světýlek. Jejich mihotání bylo jediným zdrojem světla. Oči trpaslíků viděly ve tmě pod horami stejně dobře jako za jasného slunečního svitu, a tak s sebou nemuseli nosit lucerničky.

„Už bylo na čas,“ zabručel Gorin, zatímco vybaloval placky z pečených jeskynních hub.

„Musíš víc cvičit, bráško,“ zazubila se Galdra. „Každý trpaslík by měl být schopen unést do bitvy zbraně a výstroj tak těžké, jako sám váží!“

Gorin se zašklebil. Přišel na svět ve stejný den jako jeho sestra, jelikož ale byla Galdra díky vrozené všetečnosti první, pokládala ho odevždy za mladšího bratříčka.

„Gorin má s kovářským kladívkem stejnou výdrž jako ty s válečnou sekyrkou, Galdro,“ namítl strýček Barudrin, který si k nim přisedl. Tento boubelatý trpaslík nosil vous spletený do spousty černých cůpků, nad nimiž vesele svítil tlustý červený nos. Gorin vděčně přikývl. Nejlepší vlastností strýčka Barudrina určité bylo, že bral každého takového, jaký je. Byl vůči hledně potěšen, když se Gorin rozhodl pro řemeslo runotepce a šel k němu do učení. Stejnou radost však měl i z Galdry, která už jako děvčátko nadšeně lovila jeskynní pavouky velké jako pes a později vstoupila do válečnického oddílu jeskynní hlídkové péchoty.

„Má pravdu, Duroscho,“ pravil Gorin, přičemž si uhlazoval vous a zastrčil si jeho konečky za pás. Duroscho říkali Barudrinovi dvojčata od dětství. Strýčku. „Je třeba pořád trénovat. Kdo ví, jaké úkoly bude jednou ještě třeba plnit.“

Galdra vzhledla a sotva znatelně přikývla. Pochopila.

„Chránit vnější jeskyně je dozajista důležitý úkol!“ zařval Nudrin, syn předáka Naribrana. Byl to statný trpaslík s bujným kadeřavým vousem, jehož hlas zněl vždy trochu příliš hlasitě. „Směrem ven je Tokronď chráněn neproniknutelnými horskými skalami, ale směrem

dovnitř, do hlubin jeskyní musíme být ve střehu! Už víckrát se stalo, že hornický cech zaryl příliš hluboko a probudil staré běsy v horách.“ Velmi rád opakoval dlouhé monology svého otce o důležitosti jeskynní strážní pečoty.

„Ochranu hor budeme potřebovat,“ prohodila Pordra, mladá runotepkyně, která složila minulý rok cechovní zkoušku spolu s Gorinem. Tváře měla podle nové módy lidských žen hladce vyholené, bradu jí však zdobil jediný rudý cop z vousu. „Strýc mi vyprávěl, že k Severní bráně zase dorazili uprchlíci, tedy přesněji křišťáloví trpaslíci, tentokrát jich bylo pár stovek. Oddíly Řetězového knížete postupují čím dál rychleji. Teď už prošli i vévodství Mečoboj a části severní lidské říše Skovrik a nyní obléhají brány Kurrundu, říši křišťálového národa. Brzy budeme ze železného národa posledními trpaslíky, kteří se ubránili.“

Gorin si všiml, jak Galdra bezděky zařála pěstí. Měl náhle pocit, jako by měl v žaludku hroudu studené strusky. Už mnoho let hrozil Řetězový kníže svobodným zemím válkou. Jeho žoldáci a tvorové temnot obsadili téměř celý známý svět. Rodiče Gorina a Galdry padli v boji proti přesile a zanechali po sobě jen bolestné vzpomínky. Naštěstí se dvojčat ujal strýc Barudrin.

„Tokrond Řetězový kníže určitě nepřemůže!“ vyštěkl Turidran, stářím sehnutý runotepce s vousem dlouhým až na zem, který strážní oddíl provázel jen proto, že na plnění svých povinností i ve stáří vehementně trval. „Brány můžeme mít stále zavřené a žít se tím, co vypěstují na svých jeskynních farmách naši druhové z cechu strážců hub!“

„Kdyby tak jen nedošel pivovarnickému cechu chmel ze zemí lidí,“ dodala s nucenou lhostejností Galdra. Trpaslíci začali zděšeně mumlat.

„Tak budeme vařit štolové pivo z výtrusů jeskynních hub, jako to dělali naši předkové,“ odporoval strýc Barudrin, který uměl najít na všem něco dobrého. Gorin se zhrozil při pomýšlení na hořkou břečku, která se při slavnostních příležitostech rozlévala do mohutných cínových rohů. Pivovarnické umění trpaslíků bylo vskutku odkázáno na obilí obyvatel žijících na zemském povrchu.

„Štolové pivo dodává válečníkům sílu,“ zamumlal jednooký předák Naribran, na což jeho syn Nurdrin prudce přikyvoval. „Říká se, že vojska trpaslíků s sebou za starých časů vždy vozila na obrněných vozech velké kotle plné štolového piva. A to se v bitevní vřavě rozlévalo a vozy s pivem prý naši předkové bránili urputněji než královskou standartu, říká se...“

Vtom se jeskyněmi rozezněl mocný skřípot a jeho slova přehlušilo dunění. Zdálo se, jako by se zastavila i světélka mezi křišťály.

„Co to bylo?“ slyšel ptát se sebe sama Gorin a rozhněvalo ho, že jeho hlas zní ustrašeně.

„Skála pracuje,“ odpověděla Galdra ledabyle. Očividně ji těšilo tvářit se jako zkušená členka jeskynní pěchoty. „Tady venku ve vnějších jeskyních je to patrnější než v našich zazděných dómeh. Jednou jsem...“

Znovu zahřmělo, tentokrát tak hlasitě, že se otřásla celá jeskyně. Ze stropu se uvolnilo několik úlomků a roztránilo se o skalní zem. Tančící světélka se rozblíkala a rozprchla se mezi křišťály.

„Připravit zbraň!“ štěknul předák Naribran, vyskočil na nohy a vytáhl z popruhu na nošení zbraní mohutnou oboustrannou sekyru.

Gorinovi chvíli trvalo, než byl schopen rozkaz splnit, zatímco členové jeskynní pěchoty se už chystali do boje. Upustil nedojedenou placku a sáhl spěšně po samostřílu.

Jedna ze stěn jeskyně se zřítíla s praskotem silným jako zemětřesení. Dómem rachotily obrovské kusy skal a drtily cestou tisíce let staré křišťály, které jim stály v cestě. Za mračnem prachu ze sypoucích se hornin rozeznal Gorin ohromnou hlavu, která hleděla z nově vzniklé chodby do jeskyně. Pokrýval ji světlý pancíř. Za ochrannými hrbolky se blýskala dvě malinká černá očka. Místo úst měla ta příšera hned tři páry čelistních kleští, jaké mívá hmyz, a těmi lačně poklepávala kolem sebe a zasouvala si do tlam úlomky skal. Válcovité tělo, tlustší než největší sud v pivovarnických halách, mizelo v temnotě chodby, kterou téměř celou vyplnilo. Dlouhými tykadly prohmatávala nestvůra vzduch kolem sebe.

„Jeskynní drak,“ supěla Galdra, svírajíc pevně halapartnu.

„Na jeskynního draka je to moc velké,“ zabručel vedle ní předák Naribran.

Gorin musel dát za pravdu oběma. Obluda vypadala přesně jako jeden z těch bledých hrabočervů, kteří se prokousávají skalami a nechávají za sebou chaotické brázdy, jež tvrdě sužují havířský cech, protože občas zbourají jeho štoly. Vzrostlí hrabočervi bývají ostatně dva, v nejlepším případě tři metry dlouzí a dají se snadno vyřídit pár ranami sekýrou. Obluda, která se před nimi právě zakousla do jeskyně, byla víc než desetkrát větší. Musela to být pramáti všech jeskynních draků!

A měla opratě. Gorin rozeznal ocelové háky upevněné přímo na kloubech citlivých čelistí, jimiž taková nestvůra žere. Z opratí vedly dlouhé řetězy dozadu do temnoty chodby. Dříve než mohl Gorin svá pozorování komukoli sdělit, zvedl obrovitý jeskynní drak hlavu, zdálo se, že tázavě zamžoural malinkýma očima, a zasunul se zpět do chodby. Gorinovi jen párkrát zabušilo srdce a obluda mu zmizela z očí.

„Dává se na ústup!“ zařval Nudrin tak pyšně, jako by byl zahnal draka osobně. Postoupil o pár kroků vpřed a zatočil útočnou zbraní, lehkou příruční sekýrkou na řetízku. Když se s ní trpaslík rozmáchne, roztočí se do širokých kruhů. Tato tradiční trpasličí zbraň přinese nepříteli, když se s ní umí zacházet, smrt, pokud se s ní však zachází neopatrně, zabije i vlastní druhy.

„Stůj!“ předák Naribran odtrhl syna od ústí chodby. „Ještě není po všem! Neslyšíte...“

Než stačil domluvit, vyřinuly se z chodby celé tucty bledých postav. Běžely úplně potichoučku po dně jeskyně, jen jejich výstroj z tmavé kůže tiše šustila. Tyto postavy nebyly o moc větší než trpaslíci, avšak o poznání štíhlejší a drobnější. Vpřed se pohybovaly lehce sehnuté, takže se jejich příliš dlouhé ruce téměř dotýkaly země. Pokožku měly tak světlou, že skrze ni prosvítaly namodralé žilky, Gorina však nejvíc zneklidňoval pohled na jejich holé hlavy, zasazené hluboko mezi rameny. Neměly oči a tam, kde by se daly tušit oční důlky, se napínala kůže. Zato měly výrazné spirálovité ušní boltce a z tváří jim trčely

dlouhé vousky, jimiž čile hmataly před sebou jako sumci. Pusu měly tak širokou, že jakoby rozdělovala hlavu na dvě poloviny, a byla posázena řadou tenounkých zoubků špičatých jako jehličky.

Byli to potměnáci, prastaří obyvatelé hlubokých jeskyní, kteří občas vpadnou do odlehlých trpasličích domů, aby je vyloupili. Gorin ještě nikdy žádného potměníka na vlastní oči neviděl, znal však historky, které se o nich tradovaly. Věděl, že se navzdory tomu, že jsou slepí, díky sluchu a hmatu skvěle orientují. Platili za nemilosrdné lovce, kteří pozrou cokoliv, co jejich ostré zuby rozkoušou.

„Do útoku!“ zařval předák Naribran. „Barukh kara Dwaldarin! Barukh kara Tokrond!“

„Barukh kara Tokrond!“ přidali se všichni trpaslíci k válečnému pokřiku a vrhli se proti přesile sinalých potměníků.

Gorin si pln úzkosti uvědomil, že Galdra běží úplně vpředu a že jako první zabořila halapartnu do těla nějakého potměníka. Ihned se ocitla v chumlu bílých postav. Držely podivné zbraně ze zdřevnatělých noh hub, které byly vpředu zašpičatělé jako kopí a v zadu zakulacené jako kyj.

Pak ztratil Gorin sestru z očí. Rychle zamířil kuší na jednoho z útočících potměníků. Když se šíp uvolnil od tětiny, zařinčelo to, pak se odrazil od krápníku a minul cíl. Měl by lépe mířit, nesmí si počínat tak překotně.... Vytáhl z postranního toulce další šíp a znovu napjal samostříl pomocí rychlopáky. Jeho lehká zbraň nemá mocnou údernou sílu navijákových kuší, jimiž trpaslíci zpravidla brání své pevnosti, zato se však díky geniální konstrukci cechu mechaniků dá dobít tak rychle, že se hodí i do otevřeného boje.

Gorin zamířil na jednoho z potměníků, který právě chtěl z boku zaútočit na Nurdrina. Nechal si chvilku na rozmyšlenou, zvážil pohyb cíle a vypálil. Kuš zařinčela a šíp se zanořil do měkkého potměníkového těla. Obluda zacukala na podlaze jeskyně vousky a pak už zcela ochabla. Gorin porazil v boji prvního protivníka! Srdce mu tlouklo jak buchar, vousaté tváře žhnuly zvláštní směsí hrdosti a odporu.

„Barukh kara Tokrond!“ vzkřikl, aby si dodal odvahy.

Jeho bojový pokřik ihned zapůsobil. Dva z potměnků se otočili a s napřaženými kopími se na něj vrhli. Oháněli se kolem sebe vousy a široká ústa se přitom lačně rozevírala.

Třesoucími se prsty přiložil Gorin další šíp a zatáhl za páku, potměníci přicházeli čím dál blíž. Vystřelil na předního útočníka a šíp se mu zavrtil do bledé lebky. Obluda se skácela k zemi a vytryskla z ní namodralá krev. Dalšímu protivníkovi se nic nestalo a vrhl se vpřed. Gorin si v panice uvědomil, že nemá čas znovu zamířit. Upustil zbraň a z pouzdra u pasu vytáhl příruční sekyrku. Bohužel pro něj byl boj zblízka sekyrou vším jiným než silnou stránkou.

Potměník už stál přímo před ním a bodal oštěpem. Gorin se pokusil uhnout, špička oštěpu ho však zasáhla do boku. Články kroužkového pancíře odolaly, avšak pod úderem do žeber se zapotácel. Pozvedl sekyru a vztekla jí máchl směrem k útočníkovi. Čepel zůstala s tupým zvukem trčet v jednom z kožených plátových ramen. Potměník sykavě vyprskl, zatočil kopím a zakulaceným koncem srazil Gorina na zem.

Gorin tak nad sebou náhle spatřil strop jeskyně a zády se dotýkal tvrdé země. Hekticky sahal po příruční sekyrce, kterou ztratil při pádu. Tělem mu projela bolest, když mu útočící potměník přistál oběma nohama na hrudi. Jak se teď nad ním vypínal, vypadal náhle obrovský, jako by zakrýval celý svět. Tlustým modrým jazykem si spokojeně přejížděl řady zubů ostrých jako břitvy. Pak zvedl oběma rukama kopí a chystal se zarazit jeho hrot přímo do Gorinova ničím nechráněného obličej. Gorin se pokusil zoufale zvednout, avšak tíha potměníka ho přimáčkla k zemi. Potměník triumfálně zasyčel – a náhle se s tichým sténáním převrátil na bok. Z prasklé lebky mu trčela rukojeť tomahavku.

Gorin vydechl a vyškrábal se na nohy. Ten tomahavk mu připadal povědomý.

„Musíš víc cvičit, bráško,“ zavolala Galdra přes bitevní vřavu, než se zase obrátila k protivníkovi.

Gorin zavřel na chvíli oči a nutil se ke klidu. Právě by byl málem zahynul. Takové věci se tedy přihodí v boji. Musí pokračovat, nesmí rozvažovat, musí pomoci ostatním...

Sklonil se, aby zvedl zbraň. Zavadil přitom pohledem o kožený pancíř mrtvého potměnícího před sebou. Ve výšce hrudníku byl do brnění vyražen emblém. Byl na něm vyobrazen těžký, svinutý železný řetěz na rzivém pozadí – bitevní znak Řetězového knížete. Gorin si odfrkl. Tihle potměnící nejsou žádní obyčejní drancovníci. Jsou to tuneloví bojovníci řetězových vojsk! Náhle si zase vzpomněl na uzdu tamtoho jeskynního draka. O to důležitější, že byl odražen!

I když byli potměnící v přesile, řady trpasličích bojovníků jim vzdorovaly jako malé ocelové útesy, o něž se tříští bílé moře. Jejich mistrovské sekyrky a pevná výzbroj dalece přesahovaly primitivní zbraně útočníků. Předák Naribran právě srazil jednou ranou oboustranné sekyry k zemi dva útočníky. Nudrin před sebou hnal útočnickou sekyrkou z ocelových kroužků celý houf bílých postav, aniž by se ocitl v dosahu jejich kopí.

Galdra mezi nimi řádila halapartnou těsně u ústí chodby. Právě se z ní vyhrnulo dalších šest potměníků a tlačili se na ni. Galdra, která se věnovala dvěma útočníkům najednou, si jich nevšimla. Nebyl mezi nimi nikdo, kdo by je zadržel. S tolika protivníky najednou by mohla mít problém dokonce i jeho divoká sestra.

Bez dlouhého rozmýšlení sáhl Gorin do toulce a nahmatl prsty postranní přihrádku se zvláštními šípy. Byly to runové šípy, které on sám pod vedením strýčka Barudrina opatřil kouzelnými znaky. Na co je runotepcem! Zvolil šíp nesoucí znaky *Adrakh* a *Nuraz*. *Ocel* a *zkáza*. Pak napnul samostříl, zamířil na jednoho z potměníků ze šestice útočníků a výkřikem varoval sestru. Galdra otočila hlavu a příkrčila se. Napínací zařízení zaskřípělo a šíp našel svůj cíl. Když zasáhl hrud' jednoho z potměníků, vybuchl z ní obláček ocelových střípků, a ty se rozletěly do všech stran. Čtyři z šesti útočníků padli k zemi. Dva zbylí se celí potlučení belhali ke Galdře, která už na ně čekala se sekyrou.

„Dobrá trefa!“ zařval na Gorina Nurdrin. Ten se s ulehčením ušklíbl. Nurdrin byl ve své generaci jedním z nejsilnějších bojovníků z Tokrondu, jedním z trpaslíků, kteří se umějí válečnou sekyrkou ohánět tak jako hrdinové starých písní, umějí vypít celé sudy piva a v jeskyních se vyznají tak dobře jako ve vlastní brašně s náradím. A on Gorina pochválil v boji! On...

Potemníci náhle uskočili stranou. Z ústí chodby to zakvílelo, vyhnala se z něj sněhová bouře a zasypala trpasličí bojovníky stojící nablízku ledovými střepy dlouhými jako prst. Galdra poklesla pod jejich tíží do kolen. Bouře skončila tak náhle, jak přišla, a zanechala trpaslíkům v obličejích ošklivé tržné rány, ve vousech pichlavou jinovatku, a také zkrchlé a ztuhlé končetiny. Zdálo se, že poranila i Galdru, ale ta se už zase sbírala se země.

„Kouzla!“ funěl rozčileně Nurdrin.

„Přišla z tamté chodby,“ doplnil ho Gorin.

„Ty dostaneme! Pojď s námi runotepče!“

Nurdrin se vrhl dopředu arazil si cestu mezi potemníky. Gorin se držel s kuší těsně za ním. Proběhli kolem Galdry a ostatních, kteří už zase zápasili tělo na tělo s bledými tvory a tlačili se u ústí chodby. Tři další potemníci jim šli vstříc. Dva z nich padli za oběť kroužkové sekyrce, jeden se skulil k zemi s šípem v lebce.

Pak pronikli Nurdrin s Gorinem až do chodby. Byla kulatá, trochu jako trubka, a měla tvar těla jeskynního draka, který ji prožral. Z draka samotného nebylo vidět nic, z temnoty se nevynořovali ani žádní potemníci. Že by už nejhorší útok skončil?

V tu chvíli spatřili v chodbě před sebou dvě postavy. Obě byly vysoké. Jedna z nich, bledá žena, měla pod purpurovou pelerínou kožené brnění pospojované nýty. Dlouhé tmavé vlasy zdobil stříbrný věnec, upletený z filigránových kroužků. Měla jemné, ale ostře řezané rysy a velké oči barvy ametystu. Špičaté ušní boltce ukazovaly, že patří k lidu elfů, symboly arkánů na pláštěnce svědčily o tom, že je kouzelnice.

Postava vedle ní byl živoucí ork. Měl na sobě výstroj spletenou z plátů a řetězů, všude polakovanou modrozelenými vzory. Pleť měl šedou, podobnou vydělané kůži, tváři ošlehané větry dominovaly dva mocné kly, které mu trčely z úst. Černé vlasy měl spletené do válečnického copu a v každé ruce držel pokroucenou šavli ze zvláštního žlutavého materiálu.

Gorin si vzpomněl, že orkové kovají zbraně z kostí. Dokážou přetvořit tajemnými rituály kosti svých padlých nepřátel na podivuhodně tvrdé zbraně. Současně patří jejich hordy k nejobávanějším elitním jednotkám Řetězového knížete. A to, že se elfům nedá věřit, bylo obecně známé.

„Barukh kara Tokrond!“ vzkřikl Nudrin a vrhl se rovnou na orka.

„Az râng Kettanfuurst!“ štěknl ork a s děsivou hbitostí skočil dopředu. Šavle v jeho levici odrazila čepel sekyrky, která k ní svištěla vzduchem, pravá šavle ji srazila stranou. Pak ork stanul úplně těsně u Nudrina, a ten ho kopl opancéřovanou botou. Ork zasténal a vrhl se na trpaslíka. Nudrin upustil sekyru, od pasu vytasil příruční kladivo s dlouhými ostny a zaútočil jím na orkův kyrys. Oba pak splynuli ve změt čepelí a ran.

Gorin se otočil k elfské ženě, která se ještě stále nehnula z místa a přivírala ametystové oči. Její rty se hýbaly, aniž by vydaly jakýkoli zvuk, špičkami prstů kreslila do vzduchu jakési vzory. Bylo jasné, že se zase chystá čarovat. Gorin ji však nenechal páchat další neplechý a vypálil na ni z kuše. Šíp zasáhl elfku do hrudi – a odrazil se od purpurové pláštěnky, jako by to bylo masivní ocelové brnění. Zpropadené ochranné kouzlo, elfská zákeřnost!

Elfská žena otevřela oči a pohlédla do očí Gorinovi, přičemž výsměšně zkrivila rty. Gorin sáhl spěšně po toulci s runovými šípy, zatímco jeho protivnice vytahovala špičatými prsty z kapes na opasku jakousi sněhovou vločku z křišťálu. Pak ji hodila jemně, téměř nedbale Gorinovým směrem.

Jak Gorin sevřel prsty šíp, zasáhla ho vlna chladu. Ze vteřiny na vteřinu mrzl, jako když uhodí nejhorší mrazy. Třásl se po celém těle,

jako by se jeho kosti měnily v kusy ledu. Prsty mu tak ztuhly, že jimi sotva pohnul, a totéž potkalo i obě paže, nohy a hlavu... Gorin byl bezmocným zajatcem ve vlastním těle, zahalený do zimní ztuhlosti.

Mezitím srazil Nurdriin orčího válečníka k zemi. Jeho kladivo znovu a znovu svištělo a odráželo se od lakovaného protivníkovy pancéře, dělalo na něm hrbolky, a nakonec jej prorazilo. Kostěná šavle se s rachotem zřítila k zemi. Orkova paže ochabla.

Nudrin nechal soka být a s křikem uháněl k elfské čarodějnici. Kouzelnice vytáhla s unaveným úsměvem další sněhovou vločku a mrštila ji po něm. Gorin musel s odporem sledovat, jak je i jeho druh v boji čím dál tím pomalejší a nakonec se uprostřed běhu mění v kus ledu. Elfka k němu přistoupila blíž.

Gorin nutil zoufale prsty, aby sevřely šíp samostřílu. Pomalu, úplně pomalinku se blížily ke střele a konečně se dotkly žerdě. Konečně ucítil pod konečky prstů obrys runy. *Indraz. Oheň.* Bohužel byl příliš ztuhlý na to, aby vytáhl šíp z toulce, natož aby nabil samostříl. Ale snad tu je ještě jedna možnost... Gorin se soustředil, co mu síly stačily...

Elfka mezitím dostihla Nurdriina. Poklekla, takže hleděla trpaslíkovi do očí, pak se chytla za krk a hbitě manipulovala prsty. Náhle držela v ruce jakýsi masivní řetěz s tlustými kroužky, jako bývají na štítech Řetězového knížete, utvořený však z čiré černé temnoty. Svíjel se jí mezi prsty jako had ze samých stínů. Čarodějka položila Nurdriinovi opatrně, téměř laskavě černý řetěz kolem krku.

„Gnarh!“ zasténal Gorin, když se mu konečně podařilo aktivovat ohnivou runu na šípu. Od prstů, nahoru pažemi, až do ramen a trupu se mu rozlévalo horko. Vyhnalo z jeho kostí studenou kletbu. Prsty ho pekelně bolely. Vyjmutí šípu zanechalo jistě pár pálivých puchýřů, ale to je teď jedno!

Gorin si bolesti nevšímal a vytáhl šíp s nejmocnější runou. Stálo ho celé dny práce, než tu střelu zhotovil. Na žerdi měla třikrát vyrytou runu *Gorkh. Kámen.*

Zatímco napínal Gorin kuši, stahoval se Nurdrinovi řetěz ze stínů stále pevněji kolem hrdla; když zdvihl zbraň, svírala mu mohutná oka řetězu kůži na krku. Ve chvíli, kdy Gorin zmáčkl spoušť, se obrysy řetězu rozplynuly, a jako by splynuly s Nurdrinovým hrdlem.

Gorinův šíp znovu zasáhl elfku, která se právě narovnávala, do hrudníku. Hrot šípů se o čáry jejího roucha zarazil, avšak kouzlo run přece vykonalo své. Elfka se náhle zbarvila do šeda. Její pleť, vlasy, šaty i ametystové oči: všechno mělo najednou barvu kamení. Její pohyby se zpomalovaly, až jí údy zkameněly na skálu. Ztuhlými prsty se ale ještě stačila dotknout jednoho z prstenů na levé ruce a pomalu jím pootočila – tělo jí zalila vlna nazelenalého světla a zase zbledla. Po šedi nebylo ani stopy.

Čarodějnice z masa a kostí zase stála před Gorinem. Posměšně na něj kývla. Pak se její obrysy rozplynuly, zhoustly a nakonec se slily do podoby vážky dlouhé jako předloktí. Její tlusté tělo purpurově světlokovalo. Ohromný hmyz se chvíli vznášel na místě a pak se bzukotem zmizel v temnotě chodby.

Když z Nurdrina spadlo chladné kouzlo, svalil se jako pytel a zaúpěl. Gorin za ním pospíchal. Po černém řetězu nebylo ani stopy.

„Jsi v pořádku?“

„Myslím, že ano,“ zabručel Nurdrin zlostně, avšak barva v jeho obličeji mluvila jinak.

„Co to bylo za řetěz?“ navázal Gorin. „Co to s tebou udělalo?“

Nurdrin potřásl rozhořčeně hlavou. „Nevím. Jakési čáry máry. Ale nevyšlo jí to. My trpaslíci máme totiž dost tvdou hlavu i proti magii. Pojď teď zpátky za ostatními!“

Poklusem opustili chodbu. Venku v jeskyni už mezitím nestál na nohou ani jeden potěmník. Jejich bledá těla ležela rozházená na skalní zemi. Ale i mnozí trpaslíci byli poranění a těžce oddychovali. Shlukli se kolem něčeho, co leželo na zemi. Když k nim Gorin a Nurdrin dorazili, viděli, že tam leží nějaké tělo v kroužkovém kabátci.

Starý Turidran vypadal i mrtvý rozhněvaně a odhodlaně. Obraz léty zoceleného trpasličího válečníka kazil jen oštěp jednoho potěmníka

s kyjem na konci, který mu vězel v krku a způsobil, že měl šedý vous zbrocený krví.

„Barudrin?“ zeptal se bez okolků předák Naribran. Coby nejstaršímu přítomnému runotepci příslušelo Gorinovu strýci, aby vyslovil nad cechovním bratrem strofu za zemřelé.

Stísněně si odkašlal a poškrábal se na levé paži, do níž předtím určitě dostal ránu kyjem. Jeho hlas zněl drsně:

„Rány osudu tě ukovaly,
daly ti hrany i tvar.
Teď ztaveno bude, co kdys bylo
Podobu dá ti, kdo nezná zmar
Tandrakh Dar-Dwaldarin.“

„Tandrakh Dar-Dwaldarin,“ mumlali souhlasně všichni trpaslíci. Pak zavládlo skličené ticho.

Když nakonec prolomil ticho Nurdrin, znělo to jako obvykle příliš hlasitě:

„Zneškodnili jsme v chodbě jednoho orčího válečníka a zapudili jednu válečnou čarodějnici! To nebyli žádní drancovníci z jeskynních hlubin, byla to úderná jednotka řetězových vojsk!“

Všichni nazlobeně pokyvovali. Nebyl ani jeden trpaslík, který by si nebyl všiml odznaku potemníků bojujících v tunelu.

„A viděli jste, že měl ten jeskynní drak uzdu?“ dodal Gorin tišším hlasem. „Razil jim cestu skalami.“

„Možná není ochrana hor tak mocná, jak jsme si mysleli,“ zamumlala Pordra.

„Nesmysl!“ protestovala Galdra horečně. Po tvářích měla spoustu červených podlitin od ledových střepin ostrých jako břitva, které přiválo kouzlo sněhové vichřice. „Takovým bodáním jehličkami Tokronď nepokoří! Ať si Řetězový kníže pošle své úderné oddíly, každého z nich přivítáme kladivem a sekyrou!“

Gorin znal svou sestru dost dobře, a proto vycítil v jejím hlase nejistotu.

„Bylo to mládě,“ konstatoval předák Naribran.

„Jak to?“ Galdru pro změnu nenapadlo, jak protestovat.

„Vzrostlí jeskynní draci mají šest hloubicích čelistí,“ vysvětloval Naribran. „Tenhle měl jen tři. Ještě poroste. Jeskynní draci rostou velice pomalu. Ale až tohle monstrum dosáhne plné délky, vykouše takový tunel, kterým budou moct pochodovat celé armády.“

„A čarodějové Řetězového knížete určitě vypěstovali do takové velikosti víc než jednoho jeskynního draka,“ doplnila ho Pordra.

„Teď ale víme, na čem jsme!“ prohodil strýček Barudrin, který chtěl přispět alespoň něčím pozitivním. „Teď víme, co nám hrozí, a můžeme se na to nachystat! Stavitelský cech jistě přijde na něco, jak protáhnout skalami zátarasy proti jeskynním drakům.“

„Dobře, že jsme byli tu, když se sem probourali,“ zabručel Nurdrin.

„To nebyla náhoda.“ Předák pohlédl ponuře do chodby. „Počíhali si na nás, ať už k tomu měli jakýkoli důvod. Možná chtěli získat zajatce.“

Gorin si vzpomněl na ten podivuhodný řetěz spletený ze stínů, který ovinula Nurdrinovi kolem krku elfská čarodějnice. Dobře, že ta věc zmizela! Pohlédl na Nurdrina a čekal, že o ní něco řekne. Avšak člen jeskynní pěchoty mlčel a jen zíral před sebe.

„Už jsme ztratili dost času!“ zaduněl nakonec Naribran. „Galdro, ty zaveď runotepce zpět do našich domů. Vezmete i Turidranovo tělo a předáte ho jeho cechu. V dómech jeskynní pěchoty oznamte, že tady venku potřebujeme posily, a informujte stavitele, že je třeba uzavřít jednu chodbu.“

Galdřiny oči vyjadřovaly zřejmý nesouhlas, patrně se však naučila nezpochybňovat rozkazy předáka. Gorina to ohromilo.

„Ostatní členové jeskynní pěchoty zůstanou zde, budou střežit chodbu a začnou v ní s průzkumem,“ rozkazoval dál Naribran. „Až splní všichni své úkoly, už nám nikdo neublíží. Barukh kara Tokrond!“

Byl to smutný průvod, který se nakonec vydal zpět jeskyněmi. Turidrana nesli na improvizovaných nosítkách. Galdra pochodovala vedle Gorina mlčky. Když ucítila jeho pohled, tázavě se na něj podívala.

„Musíme si promluvit, sestro,“ řekl Gorin tiše.

„O našem úkolu,“ odvětila Galdra. Bylo to konstatování, nikoli otázka.

„Ano,“ souhlasil Gorin. „Brzy bude na čase.“

Druhá kapitola

LIRÁYA, LESNÍ ŘÍŠE ZELENÝCH ELFŮ

V JILMOVÉM HÁJI

Cosi zvláštního bylo ve zpěvu lesů. Elyami neuměla říct, co přesně to je. V korunách stromů to šumělo jako vždycky, dřevo kmenů jemně pracovalo, potůčky si stále bublaly svou písničku. Podrost se dral ctižádostivě za světlem, kapradí a houbám se ve stínu dařilo dobře. Náspy z kopřiv chránily úkryty, v nichž rostla mláďátka. Brouci a červi v lesní půdě požírali to, co uhynulo, aby tak vznikal nový život.

Byla to stále stejná píseň věčného koloběhu, kterou znala mladá elfka už od dětství. A přece nebylo něco v pořádku. Bylo možné si toho všimnout jen v tichu, když byla plně soustředěná a měla čas naslouchat.

Elyami seděla ve vidlici mezi větvemi, vysoko v koruně jilmu a houkala nohama. Kolem ní se rozprostíraly lesy Liráyi, ostrůvky zeleného listí a slunečního svitu jí dělaly společnost v zahálce.

Vlastně teď měla mít hodinu šermu, pak výuku z dějin elfských národů a nakonec kaligrafii. Ta byla ze všech nejhlupejší. K čemu utrácet krásný den a čmárat mrtvým inkoustem po papíře afektované kudrlinky? Elyami se raději nořila do živoucího zpěvu lesů. A to, co chtěla, taky dělala. Tak byla teď tady, na jilmu, a nikoli na Mýtině zvonivých tanečníků. Bude to mít samozřejmě následky, ale ne tady a teď.

Na jejím klíně balancoval rezonanční korpus její inyury, elfské strunové loutny. Vedle malé kulaté dřevěné krabičky sestával ten hudební nástroj především z úzkého krku, jehož hlavice byla umně zakroucena do spirály. Od hlavice vedly přes krk dolů ke korpusu jen dvě struny, avšak zkušená hudebnice z nich uměla vyloudit celé světy něžných, žalostných tónů, když po nich přejela smyčcem. A Elyami zkušená byla. Byla pěvkyní zeleně, která se naučila slévat svou hudbu s písni

lesů, čerpat z toho sílu a splétat tóny do magie. Obezřetně vedla smyčec po strunách v určitém úhlu a naslouchala ozvěně lesů. Šumění stromů odpovídalo na zvuk strun a vytvářelo harmonii. A přece tu byl pocit, že není něco v pořádku. Co se to jen děje?

Elyami pohodila netrpělivě hlavou. Dříve si tím gestem odhazovala vlasy dozadu, když ji rušily při hraní. Avšak od té doby, co se její mistryně kaligrafie vyjádřila, jak jsou její krásné, dlouhé vlasy přiměřené a stavovsky vhodné pro mladou elfku, nosila Elyami krátký pážecí sestřih. Z někdejší hřívy měděné barvy si jako vzpomínku uchovala toliko jeden jediný pramen, a ten si splétala do dlouhého copu na spánku, a vážala do něj listy, květy, kůstky zvířat a klacíky, které se jí během dne prožitého v lese dostaly do rukou.

Elyami odložila smyčec a umlčela svou inyuru. Zavřela oči a tiše si broukala, aby se přesně zaposlouchala do ozvěny v písni lesů. Zde někde musí být ta chyba. Disonance, která ji zneklidňuje, zadrhává ní harmonie.

„Elyami!“ Hlas bratra ji vytrhl ze soustředění. Věděla, že je to Elyamur, ještě než správně zařadila zvuk jeho hlasu. Vždy, když se vyhýbala povinností, zašla prostě do lesa a jen tak si za úkryt vybrala libovolný strom. A pokaždé se bratrovi podařilo ji vyslídit, když se do toho pořádně pustil.

„Elyami!“

Hlas se přiblížil.

„Má smysl ti říkat, že jsem mrtvá a chci mít svůj klid?“ zavolala dolů.

„Ne!“ odvětil Elyamur lehce. O pár srdečních tepů později se objevil před ní. Ušetřil si námahu šplhat po kmeni stromu a běžel prostě vzduchem, jako by tam byly neviditelné schody. Elyami přirozeně věděla, že se její bratr vyučil v bojovém umění lehkonožného tance v oblacích, ale vždy znovu ji ohromovalo, jak je schopen opřít se nohama o nicotu.

Všimla si, že si Elyamur nasadil výstroj z adamantového skla. Tento lehký materiál, který zhotovují elfové, je mléčně průsvitný a chrání přinejmenším tak dobře jako lidská zbroj z těžké oceli. Elyamur vlastnil

hrudní krunýř, náloketnice a nákolence z adamantového skla, a ty většinou kombinoval s tmavozeleným pláštěm. Vlasy barvy mědi měl spletené do třech copů, které byly upevněny tak, aby mu nepřekážely v boji. Jeho zbraní byl štíhlý elfský meč se šavlovitě zahnutou čepelí. Většinou s ním zacházel jednou rukou, aby měl levou ruku volnou na házení rozličných hvězdic, které se mu třpytily na opasku. Víc než čepelemi však odzbrojoval širokým úsměvem a zářivě zelenýma očima.

Elyamur se postavil na větev kousek od Elyami a mimoděk se uklonil.

„Sestro, musíme jít!“

„Posílá tě mistr Lindramur? Klidně mu vyříd', kam si může strčit svou hodinu šermu; přesně tam, kam patří i historie a kaligrafie!“ Elyami byla mrzutá, že ji vyrušil. Už byla jen kousíček od objevení zdroje té disonance.

„Odkud máš tohle lidské vyjadřování?“ zeptal se Elyamur se zdviženým obočím. Vždycky kladl mnohem větší důraz na kultivované mravy než jeho nespoutaná sestra-dvojče. „Nepřicházím kvůli šermu, Elyami. Chtěl jsem ti jen říci, že *ona* přichází.“

„To myslíš...?“ zeptala se Elyami rozčileně.

„Ano. *Ona* přichází.“

„Už je tady?“

Elyamur zavrtěl hlavou. „Pohraniční stráž hlásila, že se blíží. Když si pospíšíme, budeme na shromaždišti ještě před ní.“

Elyami by nejraději ihned vyskočila a vrhla se tam. Ovládla se však a mimoděk pokrčila rameny.

„Pak teda musíme vyrazit.“

Přípevnila si řemínkem na rameno inyuru i se smyčcem. Přitom si nebyla vůbec jistá, jak moc se má z té zprávy radovat.

„To chceš jít skutečně na shromáždění *takhle*?“ otázal se Elyamur a sraštil čelo.

Elyami pohlédla dolů, jak vypadá. Měla na sobě krátkou jedlově zelenou tuniku s obrubou barvy zimolezu a k tomu hnědé kalhoty

z měkké kůže. Ty věci už možná byly trochu obnošené, jak se v nich toulávala podrostem, a bylo na nich pár skvrn od marastu a tu a tam nějaká ta trhlina. Ale jinak...

„Ano, to chci“ odpověděla s rozhodností v hlase, kterou bratr nemohl přeslechnout.

Elyamur však zůstával neústupný. „Nezdá se ti, že by právě pro pěvkyni zeleně byly pro tuto příležitost vhodnější šaty z pavoučího hedvábí...“

Elyami mu ušředřila ránu do kyrsu, takže Elyamur samým převrácením spadl z větve a zmizel jí z očí.

„To znamená ne!“ zavolala se smíchem za ním. Když jí však párkrát zatepalo srdce, a od bratra nepřicházela žádná odpověď, naklonila se ustaraně dopředu. Možná přece jen přecenila jeho schopnosti?

„Děkuji. To bych byl pochopil i tak,“ řekl Elyamur a balancoval pár metrů pod ní na větvi, která byla sotva z poloviny tak silná jako jeho paže. „Jdeš teda?“

Elyamur seskočil z větve, odrazil se od protějšího stromu, ve vzduchu udělal kotrmelec a přistál na lesní půdě.

„Zrádče,“ zamumlala Elyami a pustila se do slézání.

Oba sourozenci putovali mlčky lesy Liráyi směrem ke shromaždišti. Byli zabraní do vlastních myšlenek ohledně toho, co by jen mohl *její* příchod znamenat. Elyami cítila, jak jí dělá dobře, že tam jde spolu s bratrem. V posledních letech se museli oba natolik věnovat vlastnímu vzdělávání, že jim na to, co mají společného, nezbyval skoro čas. Ona se vrhla do umění zpěvu zeleně a s železnou vůlí se bránila všem pošetilostem, které by ji rozptylovaly. Elyamur se naproti tomu nestal jen tanečníkem v oblacích, nýbrž navštěvoval i výuku všech ostatních dovedností, které patří k stavovské cti elfího lidu, a to evidentně úspěšně. Možná byl opravdu moudřejší než ona. Nebo prostě jen přízpůsobivější.

Když se blížili ke shromaždišti, narazili na ostatní elfy, kteří šli stejným směrem. Lindramur, mistr šermu, vrhl na Elyami dlouhý

pohled se zdviženým obočím, neřekl však nic. Elyami si nerušeně pobrukovala a žduchla Elyamura do boku, když se směrem k Lindramurovi omluvně uklonil.

Shromaždiště bylo velká, přibližně kruhová mýtina porostlá mořem pestrých květů. Na zadní straně paseky stála dřevěná terasa z živých stromů, spletených navzájem starodávnou elfskou zelenou magií. Táhla se do tvaru půlměsíce podél lesa a stínilo ji loubí podobné pavilonu z nepropustného houští divokých růží. Zde stály v půlkruhu trůny čtyř králů ročních období, kteří jménem Snící královny bdí nad osudy říše zelených elfů.

Elfové, kteří přicházeli, se shromáždili na krajích mýtiny a nechali místo kolem velkého ohniště uprostřed volné. Dorazili sem zástupci všech kmenů. Většina z nich na sobě měla ta nejvzácnější roucha.

Elyami a Elyamur se připojili ke svým příbuzným, břízovým dětem. Byli to většinou štíhlí elfové s bledou kůží, byl mezi nimi i jejich mistr výuky. Každý zelený elf vyrůstá jako výhonek celého kmene, je dítětem všech a všichni ho rovněž vyučují. Elyami na sobě cítila množství pohledů. Vyjadřují nesouhlas kvůli tomu, jak je oblečená, nebo proto, že chyběla ve výuce? Jsou zvědaví, protože vědí, že má její příchod co dělat právě s Elyami? Vyjadřují ty pohledy úctu? Nebo starostlivost? Rozhodla se, že je bude ignorovat, a raději se rozhlížela po mýtině.

Naproti břízovým dětem se shromáždily děti dubové: velcí a silní elfové, kteří stojí oběma nohama pevně na zemi. Vedle nich se radostně hemžily jabloňové děti s červenými tvářičkami; dále za nimi stály jedlové děti s vážnými výrazy v tvářích, oděné do tmavozelených plášťů. Z dětí černého bezu byla i na dálku cítit kořeněná vůně jejich léčivých bylin a tinktur. Vrbové děti sice stály na místě, ale přesto se zdálo, že se pohupují v tanci sem a tam.

Elyami zabloudila pohledem k terase s trůny, kde se už usadila Rada ročních období. Úplně vlevo seděla na trůně zdobeném květy Yurami, Jarní královna. Byla to malá, drobná dcera Divokých růží, v hedvábných šatech duhové barvy, a zdálo se, že se stále sama pro

sebe usmívá. Její úkol v Radě tkvěl v tom, aby byla otevřená novým nápadům a pěstovala kontakty s národy žijícími vně lesů.

Vedle ní seděl na zeleném trůně z loubí Undramur, Král léta. Byl to statný syn dubu s kůží hnědou od slunce, v bohatě zdobené zbroji z adamantového skla. Jeho povinností bylo opatrovat les a chránit jej před nepřáteli.

Ryamur, Podzimní král, pocházel z rodu javorových dětí, jeho trůn byl ozdoben pestrobarevnými listy a bobulemi. K pravomocím tohoto přemýšlivého elfa s hranatou bradou patřilo rozdělovat mezi svůj národ plnost darů života a pečovat o to, aby byl zaopatřen potravou a vším nezbytným.

Zcela vpravo seděla na černém trůně, kolem jehož opěradla se blyštěly střechyly, Siyandri, Zimní královna. Byla to dcera jedlí v prostém bílém hedvábném rouchu, a dokonce i na elfku byla velmi stará. V světlých, lhostejných očích se jí míhaly vzpomínky na stovky a stovky zim. Pod její správu spadalo být otevřená vůči vnuknutím a vizionářství a pěstovat dobré vztahy se spoustou lesních duchů. Před ní měla Elyami největší respekt. Mluvila totiž jen tehdy, když měla co říct, a vyhýbala se obšírné květnatosti.

„Jestlipak si toho Siyandri už všimla?“ zamumlala Elyami.

„Čeho?“ zašeptal Elyamur.

„Dnes, když jsem byla ráno sama v lese, tak mi bylo něco nápadné. S harmonií je něco v nepořádku.“ Elyamur sice takovým věcem moc nerozuměl, Elyami však dělalo dobře, že s ním o tom může mluvit. „Ve zpěvu stromů je jakýsi nesoulad, který...“

„Už přichází! Už přichází!“ Nějaká dívka z jabloňových dětí běhala rozčileně kolem dokola a ukazovala nahoru. Nyní vzhledli k nebi i ostatní.

V letu se k mýtině blížila jedna jediná labuť, její bílé tělo se v letním slunci třpytilo jako padlý sníh. Jen na skráních rozeznaly Elyaminy bystré oči šedivá peříčka, která se jí jako klín táhly kolem hlavy. Ten klínový vzor dobře znala.

Labuť přistála na volném prostranství u ohniště, uprostřed čekajících elfů. Natáhla krk a zamávala několikrát křídly, jako by se musela dát po přiletu nejprve do pořádku. Pak se její obrysy rozplynuly, roztáhly se a protáhly do délky. O tři tepy srdce později stála na shromáždíšti namísto labutě lidská stařena.

Ačkoli byl teplý den, měla na sobě těžký kabát ozdobený bílou kožešinou. I její vlasy, které držely vyčesané do drdolu tři stříbrné jehlice, se bíle třpytily. Kostnatými prsty levé ruky svírala mohutnou sukovici, která byla vyšší než ona sama. Elyami nikdy nepřišla na kloub tomu, z kterého stromu to tmavé, skoro černé dřevo vlastně pochází. V jeho rýhách byly vsazeny četné drahokamy, které jiskřily jako modré hvězdy. Jinak žena žádné šperky neměla. Pod kabátem na sobě měla prostou, šedou halenu, staženou na bocích páskem, na němž byly připevněny nejrůznější měšce a praktická náčiní. Jasné rysy v obličeji byly rozbrázděné vráskami a nad příkrým nosem jim dominovaly velké tmavomodré oči.

Elyami se zdálo, jako by se stařeniny vrásky od té doby, co tu byla naposled, ještě prohloubily. Vždycky znovu ji fascinovalo a zároveň děsilo, jak rychle lidé uvadají. Jaké to asi je vězet v těle, které je vystaveno takovým proměnám? Ta představa naháněla Elyami strach, absurdní však bylo, že cítila i závist. Proměny měla totiž ráda.

Yurami, Jarní královna, se pozvedla z trůnu a začala mluvit, neboť jí připadal úkol oslovovat hosty.

„Yà Murián lao'yasá, Věstkyně zim. Rada ročních období vás zdraví ve jménu Snící královny, která bdí nad lesy.“

„Yà Murián lao'yasá, Yurami-suya,“ opětovala stařena pozdrav. „Děkuji Radě za pohostinství a vzdávám čest Snící královně.“

Zelený jazyk ovládala dokonale, i když její lidský hlas nebyl schopen utvořit všechny vysoké tóny elfího jazyka. Obracela se postupně i k ostatním panovníkům ročních období a pronesla krátce, skoro netrpělivě pozdrav. Jen se Zimní královnou si vyměnila dlouhý pohled.

Věštkyňě zim a Zimní královna. Elyami kdysi vysvětlili, že se mezi lidmi této stařeně říká Věštkyňě zim, protože po celý rok neúnavně putuje napříč zeměmi a pouze na zimu se usadí v nějakém městě, vesnici, či na královském dvoře, aby byla lidem nápomocna svými radami. Naproti tomu Zimní královna má svůj titul proto, že vládne v Lyráii nad tímto ročním obdobím, které se u elfů tradičně pojí s darem magie. Elyami se přesto sama sebe ptala, zda není mezi oběma ženami nějaké tajuplné pouto.

Nakonec se stařena od Rady ročních období odvrátila a klouzala neklidně pohledem po shromážděných elfech. Když mezi břízovými dětmi objevila Elyami a Elyamura, spokojeně pokývla hlavou. Popošla o několik kroků k nim, přičemž se opírala o hůl. Dvojčata vystoupila dopředu a mlčky se uklonila.

„Elyamure, synu břízy,“ pravila věštkyňě. „Před třemi léty ses cvičil v tom, aby ses při tanci v oblacích dostal nad ramena svých protivníků. Zvládáš už nyní toto umění?“ Mluvila s ním tak, jako by nebyli obklopeni tucty posluchačů. Elyamur skromně přikývl.

„Od té doby už dosahuji korun stromů, Věštkyňě zim.“

„Dobrá.“ Obrátila se na Elyami. „Elyami, dcero břízy, ty ses vzdělávala v umění přivolávat zeleným zpěvem duchy lesa. Poslouchají tě?“

„To dělají, Věštkyňě zim.“ Elyami se nutila hledět stařeně do velkých, jasných očí. Dělal se jí mdlo, statečně však jejímu pohledu čelila.

„Dobrá. A naučila ses *ty* od té doby poslušnosti, Elyami?“

„Cože?“ Teď musela přece jen zamrkat. Cítila, jak jí červenají a žhnou tváře. „Ne, Věštkyňě zim,“ odpověděla nakonec vyjeveně.

Stařena přikývla. „Dobrá.“

„Co pro vás může udělat zelený lid Liráyi, stařeno s labutími pery?“ otázala se teď Jarní královna Yurami, aby Věštkyňi zim připomněla, že promlouvá před Radou. Zněl její hlas jen pobaveně, nebo se v něm ozývala i výčitka?

Věštkyňě netrpělivě zabručela a obrátila se od dvojčat k Radě. „Přišla jsem, abych zase jednou poprosila o pohostinství v zemích elfů,

Yuramisuya. Chtěla bych si během několika dní udělat obrázek o tom, jak dospívají duše dvojčat orákula.“

Elyami protáhla obličej. Nenáviděla, když se jí tak říkalo. Elyamur se naproti tomu sám pro sebe hrdě usmíval.

„Nechť je vám tato prosba splněna, Věstkyně zim,“ odpověděla Yurami. „Buďte naším hostem, jak jen dlouho chcete. Ať vám opět náleží dubová chýše u Pstruhového vodopádu.“

„Vzdávám vám díky, Yuramisuya.“ Věstkyně zim se zdvořile, ale sotva znatelně uklonila. „Kromě toho mám na srdci ještě něco. Když od vás budu tentokrát odcházet, poputuji, neodletím, protože mě budou doprovázet dvojčata. Je na čase, abych je přivedla k úkolu, pro nějž jsou vyvolena.“

Náhle bylo na shromaždišti takové ticho, že bylo slyšet, jak v dálce ťuká datel. Pak se začalo ozývat všude kolem, ze všech elfských kmenů čilé mumlání. Elyami si vyměnila pohled s Elyamurem, který pevně svíral rukojeť meče. „Tento požadavek nemůže Rada ročních období splnit, Věstkyně zim!“ Nyní promluvil Undramur, Král léta. Jeho hlas byl pevný jako adamantové sklo jeho slavnostní zbroje. „Elyami a Elyamur z kmene břízových dětí ještě nespatriili dost zim. Mají se toho ještě hodně co učit, než budou připraveni na velké činy. Do té doby zůstanou pod ochranou lesů Liráyi.“

Slova se ujal i Rayamur, Král podzimu. Hovořil jemným barytonem: „Zelený lid potřebuje duše dvojčat orákula. Dodávají kmenům naději a důvěru v budoucnost ve dnech temnoty. Na toto požehnání jsme odkázáni, jelikož obruče, které klade Řetězový kníže kolem světa, se čím dál tím více svírají. Většina lidských říší už padla, další budou následovat. Nikdo to neví lépe než vy, Věstkyně zim.“

Elyami se dívala z Undramura na Raymura a nevěděla, co si o tom má myslet. Smějí o ní králové jen tak rozhodovat? A dělá snad Věstkyně zim něco jiného? Co chce ona sama? Podívala se po očku na Elyamura. Oči jejího bratra jiskřily zvláštním, ocelovým leskem tak, jak to u něj ještě nikdy neviděla.

„Právě proto, že řetězová vojska postupují stále více vpřed, je na čase, aby vyrazila i dvojčata,“ odpověděla Věštyně zim. „Řetězového knížete je třeba zastavit dříve, než získá absolutní moc.“

„Dva mladí, polovzdělaní elfové proti Řetězovému knížeti a jeho nekonečným vojskům?“ otázala se Jarní královna Yurami.

Věštyně zim si netrpělivě odfrkla: „Ano, ale to nejsou žádní obyčejní mladí elfové. Jde o duše dvojčat orákula.“

Udeřila holí o zem. Lesem se rozlehl mocný, tupý hlas zvonu a přehlušil veškerý šum. Do ticha promluvila jasným silným hlasem Věštyně zim:

„V noci bez luny, pod žhnoucím letem Fénixovým
nechť jdou duše dvojčat po neblahých stezkách světa,
v lásce i sporu, ať jedno jsou.
Moc železných obručí umějí srdnatě zlomit,
ze Rzivého trůnu knížete shodit,
a svobodu z moci řetězů dát.“

Toto jsou slova orákula, lide a králové Liráyi. A vy víte, že se týkají břízových dětí Elyami a Elyamura: narodili se s duší dvojčat, v noci novoluní, když stála nad obzorem Fénixova kometa. Naplní i zbytek proroctví. Na to však musejí jít se mnou a opustit bezpečí svých lesů.

Elyami koutkem oka zpozorovala, že Elyamur prudce přikyvuje. Mumlání ostatních břízových dětí kolem ní však znělo ustrašeně a úzkostlivě.

„V orákulu se říká, že duše dvojčat *jsou* schopny dělat všechny tyto věci.! Nyní poprvé promluvila tichým hlasem Siyandri, Zimní královna. „To neznamená, že to vskutku *vykonají*, ani že v tom budou mít zaručené úspěch. Tento rozdíl je vám velmi dobře znám, Věštyně zim. Víte, jak měnivá je budoucnost. Božská tkadlena Iyanuri, matka Snící královny, spřádá na velkém tkalcovském stavu vlákna dál a dál.

Nic není dáno pevně. Duše dvojčat mohou uspět. Mohou však ztroskotat a být zničeny.“

„A právě proto je budu doprovázet já!“ odpověděla Věštyně zim rozhněvaně.

„Stařeno se zvonící holí,“ pravil Letní král Undramur, „my elfové máme orákula bohů ve velké vážnosti. Proto ctíme i vás coby prorokyni a nabízíme vám pohostinnost lesů. Elyami a Elyamura jsme vychovávali a vzdělávali s veškerým svým umem, abychom je připravili na jejich velký úkol, i když k našim snahám přistupovali různě.“ Zavadil pohledem o Elyami. „Ale právě proto, že orákulum respektujeme, nesmíme duše dvojčat obětovat předčasně! Dvojčata musejí ještě zrát, získávat na síle a prokázat se skutky. Jestliže se věštba nemýlí, stanou se z nich hrdinové našeho lidu. A teprve až bude jejich potenciál zcela naplněn, budou moci jít vstříc největšímu ze všech úkolů. A je samozřejmé, že při tom nebudou osamocené: já sám jim půjdu bok po boku se zástupy válečníků z Liráyi!“

Stařena zabubnovala prsty o hůl.

„Vy elfové myslíte příliš daleko dopředu,“ navázala. „Svět bude dobyt řetězovými vojsky *nyni*, ne až za několik desetiletí nebo století! Když nezastavíme Řetězového knížete brzy, bude příliš pozdě!“

Věštyně hleděla na Undramura vyzývavě. Letní král důstojně mlčel.

„Proč v této věci nevyslechneme duše dvojčat samotné?“ zeptala se do tísnivého ticha Jarní královna Yuarami. „Elyami? Elyamure?“

Ještě než dokázala Elyami uspořádat myšlenky, které jí vířily v hlavě, vystoupil dopředu její bratr a stál teď u ohniště vedle Věštyně zim.

„Já se stařenou s labutími pery půjdu a postavím se svému poslání tváří v tvář!“ pravil Elyamur pevným hlasem, ve kterém však Elyami zaslechla záchvěv. „Celý svůj život jsem těžce pracoval a vyučil jsem se v uměních tance v oblacích, abych vykonal právě toto. Božská tkadlena to tak chce. Vydám se tedy na cestu, i když Rada ročních období přikáže něco jiného.“

Přejel pohledem po vladařích. Elyami užasla. Většinou bylo její specialitou mít námitky a schytávat za to přísné důtky. Elyamur už kolikrát nad její tvrdošíjností kroutil hlavou a nabádal ji, aby měla víc respektu. Dnes však...

„Bereme tvé mínění v této záležitosti na vědomí, Elyamure, synu břízy,“ řekl Letní král chladně. „Trváme však na svém rozhodnutí.“

„Ale vždyť je to pokyn bohů!“ rozčiloval se Elyamur.

„Víc k tomu není co dodat.“ Letní král pozvedl varovně obočí.

„Ale je!“

Elyami ještě nikdy nezažila bratra tak vzdorovitého. Náhle vytáhl meč, v slunečním světle se zaleskla čepel.

Elyami ohromeně sledovala, jak bratr pokračuje: „Já, Elyamur, syn břízy ze zeleného lidu, potomek Snící královny, přísahám na svou duši, že ihned vyrazím, abych naplnil slova orákula a svrhl Řetězového knížete. Nechť to slyší tkadlena a všichni bohové, nechť to dosvědčí posvátné lesy.“

Natáhl levou ruku a energicky se řízl do dlaně. Krev vytryskla a stékala po kapkách na zem lesního shromaždiště. Elyami slyšela, jak se náhle změnilo šumění stromů, jakmile zaslechly přísahu a staly se jejím svědkem. Bratr se zavázal ke splnění úkolu silou vlastní duše.

Zimní královna potřásla s povzdechem hlavou. Podzimní král si nervózně třel spánky. Letní král však na Elyamura přísně pohlédl. „Tvá přísaha na vlastní duši svědčí o šlechetné statečnosti, nikoli však o moudrosti. Žádný elf by neměl dávat lehkovážně v sázku vlastní osud.“

„Život v přípravě se dá sotva označit jako lehkovážný,“ odvětil Elyamur.

„Však ty také své přísaze dostojíš, synu břízy. Jednou, později, až na to budeš připraven.“

Elyamur rozhodně zavrtěl hlavou. „Použil jsem slovo *ihned* a také jsem to tak myslel. Důvěřuji úsudku stařeny s labutími pery a budu se jím řídit.“

„Elyamure, synu břízy!“ Nad mýtinou zahřměl hlas Letního krále. „Liráya si nemůže dovolit ztratit kvůli tvému zbrklému jednání duši

dvojčat. Proto vyslovuji tuto klatbu: Ať všichni duchové, kteří chrání stromy a potoky, křoviny a zvířectvo, střeží hranici země elfů a zabrání tomu, že by ji děti břízy Elyami a Elyamur opustili! Necht' je jejich kroky vždy zavedou zpět do srdce lesů, když se pokusí dosáhnout jeho okraje. Ať bariéry, které zadržují naše nepřátele, udrží i duše dvojčat v našem středu. Oà yámu. Necht' se tak stane.“

„Tím uzavírám setkání Rady,“ prohlásila Yurami a její hlas zněl unaveně. „Pro Věstkyni zim stále platí pozvání, aby coby náš host přebývala v dubové chýši, pokud si to přeje. Požehnání tkadleny buď s vámi.“

Čtyři vládcové ročních období se zvedli. Ostatní elfové se okamžitě rozptýlili do skupinek a pustili se horečně do diskuse. Některé z břízových dětí přišly za Elyami, ta se jim však rozhořčeně vyhnula a běžela za svým bratrem, jenž nehnutě stál vedle Věstkyně zim.

„Co to mělo znamenat?“ zeptala se ho celá bez sebe.

„Učinil jsem určité rozhodnutí,“ odvětil Elyamur, aniž by na ni pohlédl. Říznutí na ruce mu ještě stále krvácelo.

„To jsem slyšela! A to hned přísaháš na svou duši? Jen mi zas někdy vyčti, že jsem moc impulzivní...“

„Celý život za orákulum, Elyami,“ odpověděl bratr a dovolil, aby mu Věstkyně zim ovázala ránu pruhem látky. „Naše cesta už je přece dávno pevně stanovená.“

„A ty?“ zeptala se stařena, zatímco přikládala obvaz, a podívala se Elyami přímo do očí oním pohledem, který vše proniká.

„Co má být se mnou?“

„Jak se rozhodneš? Rada ročních období tě ani nevyslechla. Já bych však ráda věděla, jak se k té věci stavíš ty.“

Byla to pravda, v rozčilení z Elyamurovy přísahy na vlastní duši už se o Elyami nikdo nestaral. Jako by k tomu neměla vůbec co říct. Přitom vlastně chtěla povědět o té zvláštní disharmonii, která jí byla předtím nápadná ve zpěvu lesů. Nikdo se jí však nezeptal.

„Já jsem se rozhodla, že budu svobodná a půjdu vlastní cestou!“ odpověděla vzpurně.

„A kam tě povede? Klatba Letního krále se týká i tebe.“

Na to Elyami ještě nepomyslela. Ani ona teď nemohla opustit polibosti lesy Liráyi. Vzali jí svobodu. Vzkypěl v ní hněv.

„V žádném případě mě nepovede cesta tam, kde mě chce mít Rada!“

„Povede tě tam, kam půjde tvůj bratr?“ zeptal se Elyamur a podíval se na ni. V očích měl zvláštní směs vzdoru, bolesti – a velikosti.

Elyami se dotkla jeho ramene, pak ho k sobě spontánně přitiskla. Bylo to už dávno, co ho naposledy objala tak pevně.

„Ano,“ zašeptala nakonec. „Duše dvojčat zůstanou spolu. Protože *my* to tak chceme.“

„Nechť se tak stane,“ řekla Věštyně zim spokojeně.

TOKROND V DÓMECH RUNOTEPCŮ

PRVNÍ ŠTOLA PÁTÉ SLOJE

Hodila by se ještě jedna runa *Eraz*, aby se to snáze neslo, přemýšlel Gorin, pohladil se po spleteném vousu a pozoroval přitom sekýru, která před ním ležela na ponku. „Bylo by však ještě dost prostoru i pro něco zajímavého. Například nějakou runu *Indraz*, kterou bys mohl příležitostně uštvít ránu plamenem. Jeskynní bestie se ohně bojí.“

Opatrně přejížděl palcem po ostří zbraně. Její čepel byla zhotovena ze třpytivého křišťálu, který kdysi dolovali křišťáloví trpaslíci ze severu v ledovcových dolech, tedy vskutku ze skvělého a drahého materiálu. Nejen že byl lehký, nýbrž i téměř nerozbitný. Prodloužená, lehce zahnutá žerď se skládala z leštěného dřeva ocelovníku z dálného jihu. Tuto nádhernou zbraň dostala Galdra darem od strýce Barudrina, když před rokem složila cechovní zkoušku, a od té doby ji chovala jako poklad.

„Jen žádné čáry, bratříčku!“ namítala sestra, která se se džbánem černého piva pohodlně uvelebila na jeho truhle s náradím. „Klidně ji můžeš vylepšit, nesmíš ji ale učit čarovat.“

Gorin položil sekýru neochotně zpátky. „Koneckonců se obojí odvíjí z moci run, Galdro, ať už ji udělám lehčí, nebo způsobím, že bude dštít oheň. Jaký je v tom rozdíl?“

„Velký rozdíl, i když si to runotepec možná neumí představit. Velmi lehkou válečnou sekýrkou se stále ještě rozmáchnu silou vlastních svalů. Na ránu plamenem bych neměla vliv, ta by se prostě nějak přihodila. To se neslučuje s dobrým a čestným bojem. Tedy, žádné čáry máry“. Zkřížila ruce na prsou a Gorin věděl, že je alespoň teď zbytečné s ní dál diskutovat.

Dvojčata se teď nacházela v Gorinově dílně, do níž se nastěhoval poté, co úspěšně složil cechovní zkoušku v dómech runotepců. Vedle vlastního pracoviště v ní byl malý sklad a ještě menší ložnička, což bylo pro trpaslíka, který žije sám, víc než dost. Jeho starší cechovní bratři a sestry se postarali, aby měl k dispozici všechno, co runotepec potřebuje, od kovadliny a výhně až po jemné nástroje, které potřebuje na runové rytiny do různých materiálů. Jeho nástroje byly v dílně vždy pečlivě seřazené, čisté, roztríděné podle velikosti a funkce.

Gorina vždy znervóznilo, když Galdra narušila jeho pořádek tím, že vytáhla nějaký nástroj, aby se na něj podívala z blízka. I ona samozřejmě měla vlastní komůrku, na druhé straně v dómech jeskynní přechoty ve třetí štole páté sluje, dvojčata se však většinou scházela u Gorina, protože tu mohla jen tak kutit a vymýšlet různá vylepšení zbraní patřících Galdře.

„Možná bys mohl jen prostě zvýšit údernost,“ navrhla Galdra.

„Možná,“ zamumlal Gorin a hrál si s jedním copem vousů, „pak ale musím dát pozor, aby runa moci nezrušila působení run lehkosti. Na to bych se musel v klidu podívat, snad příští týden...“

Jakožto člen cechu runotepců měl za úkol vyrábět pro potřeby ostatních cechů předměty vyzbrojené mocí run. Předáci se starali o to, aby fungoval výměnný obchod mezi cechy a všichni dostali to zboží, které potřebují.

Občas ale zbyl Gorinovi čas zabývat se vlastními plány a experimentovat s dosud neznámými účinky run. Tyto pokusy většinou podnikal na zbraních své sestry, dnes ho prostě nic pořádného nenapadalo. Ve vzduchu viselo příliš zřetelně, že ho vlastně Galdra navštívila ze zcela jiného důvodu.

„Ty na to musíš taky pořád myslet, vidíš?“ zeptala se znenadání, seskočila z truhly a postavila prázdný džbánec od piva stranou.

„Ano.“ Gorin jí podal sekyru zpátky. „To, jak nás včera přepadli tuneloví bojovníci, mi jasně ukázalo, že už nemůžeme dlouho čekat. Musíme udělat něco dříve, než Řetězový kníže obsadí i Tokrond.“

„Ale co, prosím tě?“ Galdra zněla spíš podrážděně než bezmocně. Nelíbilo se jí, když neměla věci pod kontrolou.

„Myslím, že budeme muset vyhledat tu stařenu. Bude nám umět říct, jak se má ten úkol splnit.“

„Tak to musíme konečně promluvit se strýcem Barudrinem! Ten je s ní v kontaktu. Určitě ví, kde ji najdeme.“

Gorin si odfrkl: „Ale on dělal celá léta všechno pro to, aby nám v kontaktu s ní zabránil. Proč by se měl teď chovat jinak?“

„Protože jsme dospělí trpaslíci a úspěšně jsme složili cechovní zkoušku!“ trvala na svém Galdra a odhodila tlusté copy dozadu. „Protože máme právo dozvědět se všechno! Musíme na tom prostě trvat!“

„Ty prostě vždycky strašně spěcháš, že?“ zeptal se trochu nazlobeně Gorin. „Tak jako včera s těmi potemníky, když jsi bojovala úplně vpředu u ústí chodby. Málem by tě byli rozsekali na kusy.“

„Ale nerozekali! Jsem členkou jeskynní obchůzky a boj patří k mým cechovním povinnostem. To nesmím sama sebe šetřit, a už vůbec ne kvůli tomu úkolu.“

Gorin zavrtěl energicky hlavou: „Právě kvůli tomu úkolu bys na sebe měla dávat pozor! Nikomu tím nepomůžeš, když zahyneš na bitevním poli, i když s sebou vezmeš půl tuctu potemníků. Tvoje smrt přece splnění úkolu znemožní úplně! A to se už se vůbec nezmiňuji o tom, že tě raději vidím živou já.“

„Ty pořád jen přemýšlíš o tom, co by se u toho úkolu mohlo udělat špatně. Jednou si už nebudeš věřit vůbec, že bys ještě mohl něco vykonat.“

„Já přemýšlím především o tom, co z toho, co se dá udělat, je *správné*! Každý den, od toho okamžiku v uhelném skladu.“

Na to neřekla Galdra nic a jen před sebe zírala.

Byli dospívajícími trpaslíky v polovině cechovní dráhy; je to ona fáze v životě mladého trpaslíka, v níž postupně vždy několik měsíců pracuje v dómech každého cechu, aby se pak mohl rozhodnout pro své řemeslo. Galdra byla právě zaměstnaná u pivovarníků a už po

několika dnech věděla, že pro ni bude pivo něco znamenat jedině ve džbánu. Gorin se učil u mistra mechaniků a později dlouho přemýšlel o tom, zda má spojit svou budoucnost s tímto cechem. Jeho záliba v samostřílech pocházela z té doby.

„Děti, běžte nahoru do skladiště na první štole a pomozte starému Turidranovi s dodávkou vozíků na železné pruty,“ řekl onoho večera strýček Barudrin. To už věděli, že je na programu něco, u čeho je nechce mít. Barudrin byl i na trpasličí poměry mizerným lhářem. Vydali se tedy na cestu, i když jim to nebylo po chuti.

„Určitě zase přijde ta lidská žena,“ zašeptala Galdra, když odbočili do severovýchodního průchodu za Barudrinovou dílnou.

„O čem se asi chtějí domlouvat?“ odvětil Gorin. „Předačce se vůbec nelíbí, když je ta stařena tady. Pak se vždycky dívá na Duroschu strašně zle.“

„Turidran a Rudrin si o tom teda posledně šuškali a mysleli si, že si toho nevšimnu,“ dodala Galdra a ušklíbla se.

Tu náhle z klenutého průchodu, který vede ke schodišti číslo čtyři, zabočila do chodby nějaká postava. Byla to ta lidská žena, ona stařena v plášti zdobeném bílou kožešinou, se sněhobílými vlasy. Vždy, když její těžká sukovice narazila na podlahu vydlážděnou kamením, zaklapalo to. Pomalými kroky se blížila k dvojčatům, která jí hleděla v ústřety a nevěděla, co si o tom mají myslet. Kdyby šla od východní brány a chtěla za strýčkem Barudrinem, neměla by přece vůbec jít tudy...

Stařena prošla kolem dvojčat a po očku na ně zkoumavě pohlédla. Sama pro sebe pokývala hlavou a beze slova pokračovala chodbou dolů. U okovaných dveří vedoucích do Duroschova uhelného skladu se krátce zastavila a klouby pravé ruky zabubnovala na kování. Pak šla dál a zabočila za roh směrem k hlavnímu vchodu do dílny. Avšak ve dveřích do uhelného skladu, které byly ještě před chvílí pevně zamčené, se náhle objevila štěrbina.

„Viděls to?“ zašeptala Galdra.

„Ano,“ odvětil Gorin. „Ptám se sám sebe, jak...“

„Pojď!“

Galdra ho chytila za ruku a táhla ho mezerou ve dveřích do skladiště; byla to prázdná místnost, v níž se kromě obrovské hromady černého uhlí nedalo nic objevit.

„Co to má znamenat?“ láteřil Gorin.

„Neříkal jsi, že chceš vědět, o čem si s ním chce promluvit? Podívej! Ten vikýř v uhlí je jen přivřený.“

Ukázala na záklopku ve stěně, za níž ležela Barudrinova dílna. Když runotepec přikládá do ohně, může lopatou nabírat uhlí tímto vikýřem přímo ze skladu.

„Toho si Duroscha přece všimne,“ protestoval Gorin. „Jen se podívej na svoje vousy. Už teď jsme celí od uhelného prachu.“

„Tebe určitě něco napadne.“

Gorin si povzdechl. Smysl pro povinnost mu našeptával, že všechno, co tady dělá, je úplně špatné. Zvědavost však byla jedna z mála vlastností, která u něj byla občas silnější než právě smysl pro povinnost. Kromě toho mu lichotilo, že má Galdra důvěru v jeho nápaditost.

„Dobře, tak právě pomáháme Turidranovi s překládkou uhlí,“ řekl váhavě.

„Pst!“ Galdra už opatrně přiložila ucho k přivřenému vikýři. Gorin se přitiskl vedle ní. Z druhé strany uslyšeli stařenin silný hlas.

„Musíte se pomalu postavit tváří v tvář pravdě, runotepče!“ říkala. „Nemůžete ty děti uchránit před celým světem. Narodily se v noci novoluní, když po nebi putovala Fénixova kometa. Jsou duší dvojčat orákula. Pamatujete si přece ještě ta slova?“

A zarecitovala jakousi strofu o řetězech, trůnu a svobodě, z čehož Gorin polovině neporozuměl.

„Já o takových věcech nic nevím,“ odpověděl Duroscha nevrle. Gorin ho zřídkakdy slyšel tak našťavaného. „Ale zato vím, že jsem za ty dva odpovědný! Mají mít možnost vést normální život jako železní trpaslíci v cechovním společenství Tokrundu, bez lidských intrik a čarování.“

„To bude sotva možné, až budou před branami vaší říše stát vojska Řetězového knížete! Horské pevnosti je nezadrží navždy. Řetězový kníže musí být poražen, než bude příliš pozdě. Dokážou to jen duše dvojčat. Vypadají jako báječní mladí trpaslíci a brzy dospějí do velké síly. Musí však mít příležitost připravit se na své úkoly!“

Gorin a Galdra se na sebe podívali. Mluví ta lidská žena skutečně o nich?

„Řetězového knížete neporazí nikdo!“ vykřikl strýc Barudrin zuřivě. „Já jsem válčil na polích Dvegury. Spojené armády tří lidských říší se tam postavily Řetězovému knížeti. Podporovaly je pomocné oddíly jiných národů – železní trpaslíci, křišťáloví trpaslíci, diamantoví trpaslíci, dokonce i elfové, gnómové a minotauři! Všechno bylo zbytečné. Nekonečné hordy orčích vlčích jezdců se přes nás přehnaly jako stepní bouře. Nemrtvé stvůry se vyhrabávaly ze země a lapaly po nás. Na naše řady se ze vzduchu vrhali okřídlení běsi a jednoduše odnášeli křičící bojovníky, aby je pak z výšky pouštěli na zem. Pak se na jejich stranu přidali ještě proradní purpuroví elfové a obraceli proti nám svá smrtící kouzla. Nezbylo nám nic jiného než prchnout.“

Gorin fascinovaně naslouchal. Jindy Duroscha o takových věcech nemluvil. Nanejvýš dělal temné narážky, když občas na cechovní slavnosti vypil nějaký ten džbánec piva navíc.

„Já jsem u Dvegury přišel o spoustu přátel,“ pokračoval Barudrin, „o přátele a jednoho bratra. Padl po boku své ženy v bouři plamenů nějaké elfské čarodějnice. Proto jsou děti teď u mě. Řetězový kníže je oloupil o rodiče, já však nepřipustím, aby dostal i je!“

„Řetězový kníže ještě oloupí mnohé děti o rodiče, když ho nikdo nezastaví,“ odvětila stařena bez známky pohnutí. „Tato dvojčata toho jednou schopna budou. Když dovolíte, aby dospěla v takové trpaslíky, jimiž se mohou stát!“

„Poslední vážný odpor proti řetězovým vojskům zahynul u Dvegury,“ trval na svém Barudrin. „Když se jeho armády přiblíží, uzavřou železní trpaslíci z Tokrondu své brány a stáhnou se z nadzemního

světa. Božský kovář bude umět svou říši ochránit. Tandrakh Dar-Dwaldarin.“

„Bohové k nám promlouvají prostřednictvím orákul,“ odpověděla stařena. „My jsme jejich rukama na tomto světě. Bez nás jsou bezmocní. Když si přejete, aby vás chránili, musíte jednat, aby měli příležitost při vás stát.“

„Ano, já budu jednat! Musím ještě na jednu hlavu kladiva vytepat runy moci. Je už pozdě, to jistě chápete.“

Gorin slyšel, jak Duroscha vstává a jde ke dveřím. Kroky všestkyně s klapavou holí se však náhle přiblížily k uhelnému vikýři.

„Pamatuj na to, že jsou ty děti dušemi dvojčat,“ pronesla hlasitě. „Pamatuj na slova orákula!“

A zarecitovala věštbu navzdory tomu, že Barudrin netrpělivě odfrkával, ještě jednou, pomalu a zřetelně, slovo za slovem:

„V noci bez lundy, pod žhnoucím letem Fénixovým
nechť jdou duše dvojčat po neblahých stezkách světa,
v lásce i sporu, ať jedno jsou.
Moc železných obručí umějí srdnatě zlomit,
ze Rživého trůnu knížete shodit,
a svobodu z moci řetězů dát.“

Tentokrát se vryla Gorinovi do duše každá slabika.

„Tato dvojčata mají úkol a já jsem si jistá, že ho splní. Uctivě se poroučím.“

Její kroky se vzdalovaly, pak se dveře dílny zabouchly. Krátce na to bylo slyšet, jak Duroscha něco vztekle posouvá a cosi kutí. Ani si nepobrukoval žádnou kovářskou písničku.

Gorin se otočil ke Galdře. Po tvářích jí uhelným prachem stékaly špinavé potůčky slz. Uvědomil si, že i on pláče.

„Co teď?“ otázal se bezmocně.

„Teď máme úkol, bráško.“

„Ano,“ odvětil a vděčně se k té myšlence přimknul. „Musíme ho splnit, jak jen nejlépe dovedeme...“

Od onoho dne byl život těch dvou jednou jedinou dlouhou přípravou. Duroschovi nepověděli nic o tom, že o věštbě vědí, a místo toho se stále znovu potichu domlouvali. Původně se chtěli oba stát válečníky, aby byli do boje proti Řetězovému knížeti náležitě vyzbrojeni. Když však Gorin na cechovní dráze dospěl k výcviku u jeskynní pěchoty, zjistil, že se na bojovníka vůbec nehodí. Brzy na to v sobě objevil vášeň pro mistrnost run a utěšoval se, že základní znalosti magických struktur rovněž jsou potřebnou dovedností. Kromě toho cvičil s kuší a podporoval Galdru, aby se z ní stala nebojácná příslušnice jeskynní pěchoty.

„Já teď jdu za Duroschou!“ řekla v té chvíli jeho sestra a odhodlaně si zastrčila křišťálovou sekyrku do postroje na rameni. „Musíme si tu věc konečně vyjasnit, než nám Řetězový kníže zaklepe na dveře. Jdeš se mnou, bratře?“

Gorin pozoroval své mozolnaté ruce. Galdra má pravdu. Cokoli je lepší než nečinnost. Nemohou svůj úkol zvládnout, když nebudou dělat nic.

„Jdu s tebou.“ Vzal z úchytky na zdi příruční sekyrku a zastrčil ji za opasek.

V Tokrondu se považovalo za slušnost, mít u sebe na veřejných chodbách trpasličí říše vždy nějakou válečnou sekyrku, zápasnické kladivo nebo jinou tradiční zbraň. Kterýkoli železný trpaslík by raději vyšel ze své soukromé komůrky nahý, než bez přiměřeného znaku obranyschopnosti.

Oba trpaslíci si hledali cestu změtí chodeb, které mezi sebou spojovaly obydlí runotepců. Přešli přes dóm společenství, kde se toho tak brzy dopoledne ještě moc nedělo, a minuli galerii, jejímiž otevřenými okenními oblouky bylo vidět dolů do přírodní jeskyně s blyštivými křišťály. Cesta pokračovala na schodiště číslo tři. Schody nahoru byly zazděné, jelikož třetí štola čtvrté sluje byla považována za prokletou.

Všechny cesty, které k ní vedly, byly proto zapečetěné. Schody dolů je však dovedly na druhou štolu páté sloje, na níž ležely prostorné komory runotepců a jejich rodin.

Duroscha rodinu stejně jako mnozí další trpaslíci neměl, protože se božskému Dwaldarinovi z nějakého důvodu zlíbilo vykovat podstatně více mužských trpaslíků než trpaslíků ženských. Avšak poté, co k sobě vzal obě dvojčata, dal mu jeho cech k dispozici jedno obydlí s dalšími komůrkami na spaní. Tyto komůrky si ponechal, i když se Gorin s Galdrou odstěhovali, a místnosti, které měl navíc, přebudoval na přístavbu k dílně.

„Duroscha se bude asi brzy stěhovat,“ zmínil se Gorin jen tak mimochodem, když se blížili k dílně průchodem, do jehož stěn byly zasazeny jména všech runotepců, kteří tu žili v posledních staletích. „Cechy hledají místo pro křišťálové trpaslíky ze severu, kteří uprchli před Řetězovým knížetem. A Duroscha je teď přece sám.“

Galdra přikývla. „Urba od stavitelských mistrů mi pověděla, že plánují osmou sluj pro uprchlíky a že s tím mají plné ruce práce.“

„To bude asi pár let trvat, když stavitelští mistři tak rádi diskutují... Počkej, slyšíš to?“

Zůstali stát na chodbě. Před nimi byly dveře do dílny strýčka Barudrina, do jejichž dřevěných fošen byla zasazena stejná osobní runa, která zdobila i Duroschovy obrobky. Za dveřmi byly slyšet hlasy. Rozmlouvali tam spolu hlučně a vzrušeně alespoň dva trpaslíci. Jeden z nich byl nepochybně Barudrin, druhý hlas se zdál být Gorinovi mlhavě povědomý.

„Přicházíme zřejmě nevhod,“ zamumlal Gorin.

„Vypadá to tak. Můžeme přece počkat ve výčepu na první štole a ...“

Přerušil je pronikavý rachot, jako by se v dílně zřítilo na zem několik železných předmětů. Duroschův hlas zněl ještě hlasitěji a pak byl najednou podivně příškrčený.

„Pojď!“ Galdra rozrazila jednou rukou dveře a druhou sáhla po válečné sekyrce. Gorin se držel těsně za ní.

To, co uviděli, je vyděsilo. Strýček Barudrin ležel roztažený na zádech na ponku, nástroje někdo smetl stranou. Určitě ještě před chvilí pracoval, jelikož na něj ve výhni čekal rozžhavený kus železa.

Nad ním se skláněl jakýsi statný trpaslík se širokými zády a právě mu oběma rukama tiskl na krk železnou tyč. Barudrin se zarputile bránil, ale útočník měl, jak se zdálo, mnohem větší sílu.

„Ještě jednou! Kde je ten talisman?“ syčel vetřelec. „Radím ti, abys pro mě byl užitečný, starochu!“

„Hej!“ zařvala Galdra, a trpaslík se otočil.

Byl to Nurdrin, syn předáka Naribrana, který ještě včera bojoval po Gorinově boku proti orkovi a elfské čarodějnici. Stál od nich na dosah ruky, a přesto nemohl Gorin uvěřit, tomu, co vidí. Nurdrinovi to v očích nebezpečně jiskřilo. Když poznal nově příchozí, stáhly se mu koutky úst do pohrdavého úsměšku.

„Hledme, vy jste určitě ty duše dvojčat, narozené v noci bez luny, že ano?“ zeptal se, jako by viděl Gorina a Galdru poprvé.

Gorinovi se téměř zastavilo srdce. Odkud Nurdrin ví, jak zní doslova orákulum?

„Dobrá. Pak to můžu vyřídit hned.“

Odhodil železnou tyč stranou a zpoza opasku vytáhl železnou útočnou sekyrku.

„Pozor!“ zachrčel strýček Barudrin, který se pokoušel narovnat. „To není...“

Zbytek zanikl v Nurdrinově bojovém pokřiku. S roztočenou řetězovou sekyrkou se vrhl na Galdru, která sice odrazila čepel vlastní zbraní, avšak rukojeť její vlastní sekyrky se přitom zachytila v řetězech. Nurdrin za ně zatáhl směrem dozadu a vyrazil tím Galdře zbraň z ruky.

Galdra vytasila zpoza pásu širokou dýku a vyrazila proti Nurdrinovi, než se stačil znova rozpráhnout řetězem.

„Nurdrine! Přestaň!“ ječel Gorin a sáhl po zbraní. Nurdrin však na něj nedbal a ušetřil Galdře kopanec, takže ztratila rovnováhu

a narazila do stěny. Snesla se na ni lavina kovářských kleští a kladiv, která nad ní visela na jakési tyči.

Její protivník zvedl řetězovou sekyru k úderu. „Nějak se to hodí, že tě usmrtím řetězem, že?“

V tu chvíli vyrazil Gorin a rozmáchl se sekyrkou proti Nurdrinově nekryté hlavě. Zkušený válečník se zapotácel. Gorin viděl, jak k němu vzduchem sviští ocel, pak mu pravou paží projela palčivá bolest. Upustil zbraň a musel se opřít o zeď. Trhlinou v tlustém koženém pracovním obleku mu prýštila krev.

„Barukh kara Tokrond!“ zařvala Galdra, která využila odvrácené Nurdrinovy pozornosti, uchopila svou sekyrku a vyskočila na nohy. Několika prudkými rány si vytvořila prostor.

Nurdrin couvl zpět k ponku, kde mezitím strýček Barudrin uchopil těžké bojové kladivo – svou oblíbenou zbraň. S řevem se vrhl z druhé strany na Nurdrina. Ten si držel Galdru a Barudrina od těla tím, že kolem sebe točil řetězem s vrhací sekyrou.

Nurdrin učinil výpad směrem ke Galdře. Barudrin dotíral z boku na slabé místo v Nurdrinově obraně. Avšak v poslední chvíli Nurdrin náhle trhnutím natočil řetěz k Barudrinovi, který právě zvedal kladivo. Čepel sekyry projela Duroschovým černým vousem a usekla několik copů. Vytryskla krev a Barudrin se s chropěním skácel k zemi.

Nurdrin se na runotepce ani nepodíval a obrátil se zpět ke své skutečné protivnici.

„Ne!“ vykřikli Gorin i Galdra současně.

Galdra teď zaútočila na Nurdrina zuřivými ranami sekyrou, a ten její výpady zarputile odrážel. Gorin se vzepl ode zdi, nevšímal si bolesti v paži a klopýtal k výhni. Levou rukou uchopil dlouhé kleště a zvedl jimi rozžhavený kus železa, na němž Duroscha naposledy pracoval. Sebral všechny síly a mrštil železem po Nurdrinovi.

Čepel Nurdrinovy vrhací sekyry smetla železo stranou, krátké zaváhání však Galdře stačilo. Dorážela na něj vzteklými ranami. Nurdrin dva z jejích útoků odrazil žerdí své sekyry, třetí rána ho však zasáhla do